

Гаррі Поттер і Таємна кімната (скорочено)

Джоан Роулінг

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Найгірший день народження

Гаррі Поттер проводив свої літні канікули у будинку номер 4 на вуличці Прівіт драйв. Він жив з рідною тіткою, яку звали Петунія, дядьком Верноном Дурслі та їхнім сином Дадлі.

Якось під час сніданку дядько Вернон сварив Гаррі за ухкання сови, а хлопець пояснював, що птах просто хоче літати. Дурслі ненавиділи Гаррі, не терпіли ніяких натяків на його особливість і забороняли вживати слова, які могли стосуватися чарів. Гаррі був чарівником, який щойно закінчив перший клас Гогвортської школи чарів і чаклунства. Дурслів не тішило його повернення до них на канікули. Гаррі сумував за Гогвортсом, за уроками (окрім лекцій Снейпа, майстра чарівного зілля), за совиною поштою, за бенкетами у Великій залі, а особливо він сумував за квідичем – улюбленою спортивною грою чарівників.

Усі книжки заклинань, чарівну паличку, мантиї, казан і супермітлу "Німбус-2000" дядько на початку канікул замкнув у комірчині під сходами. Дурслі були тими, кого чарівники називали маґлами (в чиїх жилах немає жодної краплинки чаклунської крові), і для них найбільшою ганьбою було мати в родині чарівника. Дядько Вернон навіть почепив замок на клітку Гарріної сови Гедвіґи, щоб вона не могла передати листа кому-небудь з чаклунського світу.

Дядько Вернон був дуже огрядний і мав пишні чорні вуса. Тітка Петунія була кощава й мала кобиляче обличчя. Дадлі був білявий, рожевощокий і тілистий. А от Гаррі був маленький і худорлявий, з блискучими зеленими очима і чорним чубом, що завжди стирчав навсібіч. Він носив круглі окуляри, а на чолі мав тонесенький шрам, схожий на блискавку. Цей шрам був єдиним свідченням його загадкового минулого і єдиним натяком на те, чому одинадцять років тому його залишили на порозі будинку Дурслів. Коли Гаррі виповнився усього один рік, він якимось дивом вижив, коли його заляв наймогутніший у світі чорний чаклун – лорд Волдеморт. Він убив Гарріних батьків, а от на Гаррі злі чари не подіяли – він відбувся лише шрамом. Зразу після цього Волдеморт чомусь утратив свою могутність.

Десять років Гаррі прожив у родині Дурслів, не розуміючи, чому з ним інколи діється щось дивне, а рівно рік тому він отримав листа з Гогвортсу і дізнався всю правду.

Того дня у Гаррі був день народження, та Дурслі ніколи нічого не дарували йому. Ввечері дядько Вернон планував підписати найбільшу за свою кар'єру угоду. До них мали прийти вечеряти якийсь багатий будівельник Мейсон з дружиною (фірма дядька виготовляла свердла). Було розроблено план, як усі мають поводитися на вечері, а Гаррі мав сидіти у себе в кімнаті і вдавати, ніби його немає.

Вдень Гаррі вийшов з будинку чорним ходом. Хлопець почувався самотнім, бо навіть його найкращі друзі – Рон Візлі та Герміона Грейнджер, здається, забули про нього. Ніхто з них за ціле літо нічого йому не написав, хоча Рон і обіцяв запросити Гаррі в гості. Написати друзям і відправити лист совою Гаррі теж не міг. Він згадав, як наприкінці навчального року зіткнувся із самим лордом Волдемортом. І нехай Волдеморт був тепер лише жалюгідною тінню себе колишнього, він і далі наганяв страх. Гаррі вдруге пощастило врятуватися від Волдеморта. Отак роздумуючи, Гаррі раптом побачив у живоплоті чийсь великі зелені очі. Та тут почувся глузливий голос Дадлі. Він говорив, що Гаррі ніхто не привітав з днем народження. Гаррі вдавав, ніби закликає живопліт, тож Дадлі налякався і побіг до мами. Тітка мало не торохнула Гаррі по голові сковородою, а потім вигадала для нього купу роботи і пригрозила не давати їсти, поки він усе не закінчить. Ввечері Гаррі наказали йти нагору і тихо сидіти.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Попередження Добі

Гаррі зайшов у свою кімнату і побачив на ліжку маленьку істоту, яка мала великі кажанячі вуха і вирячені зелені очі. Хлопець здогадався, що саме ця істота сиділа в живоплоті. Тим часом у вітальні почулися голоси Мейсонів, які прийшли на вечерю до Дурслі.

Істота, яку звали Добі, низько вклонилася Гаррі. Одягнена вона була у якусь стару наволочку з прорізами для рук і ніг. Добі пояснив, що він – ельф-домовик. Коли Гаррі сказав: "Прошу сідати", ельф розридався, бо досі жоден чарівник ще ніколи не розмовляв з Добі як з рівним. Гаррі хвилювався, щоб внизу ніхто не почув, що тут відбувається, бо коли Добі почав битися головою і говорити, який він поганий, Гедвіґа прокинулася і наробила шуму. Розмовляючи з Добі, Гаррі довідався, що той прислуговує якійсь родині чарівників. Він зобов'язаний вічно служити їм, а вони ніколи не відпустять його на волю. Ельф знав про перемогу Гаррі Поттера над Тим Кого Не Можна Називати, а тепер прийшов попередити хлопця, щоб той не повертався до Гогвортсу, адже там йому загрожує смертельна небезпека. Коли Добі зіскочив з ліжка, схопив настільну лампу і почав лупцювати себе по голові, внизу запала тиша. Дядько Вернон вийшов у коридор і гукнув, що це просто Дадлі знову не вимкнув телевізора. Потім дядько прибіг у кімнату (Добі уже сховався) і накричав на Гаррі.

Коли дядько пішов, Добі зізнався Гаррі, що перехоплював листи, які хлопцеві писали Рон і Герміона. Ельф витяг з-під своєї наволочки велику паку конвертів і сказав, що віддасть їх в обмін на обіцянку Гаррі не вертатися до Гогвортсу. Гаррі не міг такого пообіцяти, тож Добі кинувся до дверей і помчав сходами донизу. Гаррі кинувся за ним, намагаючись бігти якомога тихіше. Добі опинився на кухні і перевернув пудинг, який

тітка приготувала на десерт для гостей. Добі миттю щез, а дядько увірвався до кухні і побачив там Гаррі, обляпаного з голови до ніг пудингом. Слідом за дядьком прибігли шоковані Мейсони. Гаррі довелося прибирати, а дядько пообіцяв, що здере з нього три шкури.

Дурслі так і не уклав угоду, бо на додачу у вікно залетіла сова і скинула на голову місіс Мейсон листа. Місіс Мейсон заверещала і вибігла з будинку, а її чоловік затримався тільки на те, щоб повідомити: його дружина смертельно боїться птахів будь яких форм і розмірів, а він узагалі таких дивних жартів не сприймає.

Коли гості пішли, дядько показав Гаррі листа з Гогвортсу, який принесла сова. В ньому йшлося про те, що сьогодні у цьому будинку було застосоване заклинання "Політ", а неповнолітнім чарівникам не дозволено вдаватися до чарів за межами школи, тож Гаррі можуть відрахувати при повторному застосуванні чарів. Дядько, який зі своєю сім'єю боявся магії, сказав, що замкне Гаррі і ніколи не пустить до школи.

Наступного ранку на вікно Гарріної спальні поставили ґрати. У дверях до кімнати дядько прорізав маленький отвір і повісив на нього дверцятка, через які тричі на день Гаррі отримував трохи їжі. Уранці і ввечері його випускали в туалет.

Минуло три дні. Дурслі й не збиралися випускати Гаррі. Однієї ночі йому наснилося, ніби його виставили напоказ у зоопарку, причепивши до клітки табличку "Неповнолітній чарівник". Люди з-за ґрат витріщалися на нього, а він лежав, голодний і знесилений, на солом'яній підстилці. Побачивши у натовпі обличчя Добі, він покликав його на допомогу, але Добі крикнув: "Гаррі Поттер тут у безпеці, паничу!" – і щез. Тоді з'явилися Дурслі, а Дадлі почав торохкотіти по ґратах. Гаррі прокинувся, просячи Дадлі перестати. Раптом Гаррі побачив у вікні обличчя Рона Візлі.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

"Барліг"

Рон визирав з вікна старенького бірюзового автомобіля, який зупинився в повітрі. З передніх сидінь до Гаррі усміхалися Ронові старші брати – близнята Фред і Джордж. Рон питав, чому Гаррі не відповідав на його листи. Рон уже знав, що Гаррі застосував чари у присутності маглів і отримав офіційне попередження. Та Гаррі розповів, що він чарів не застосовував.

Брати Візлі хотіли звільнити Гаррі, тому з допомогою машини вони висадили ґрати. Сова Гедвіґа зберігала тишу і спокій. На щастя, із дурслівської спальні не долинали жодного звуку. Та Гаррі мусив взяти з собою всі гогвортські речі, а вони були замкнені в комірчині під сходами. Тож Фред і Джордж обережно залізли до Гарріної кімнати. Джордж з допомогою шпильки для волосся відімкнув дверний замок. Хлопці спустилися вниз, зібрали речі і почали залазити в машину. Тільки-но Гаррі виліз на підвіконня, як за спиною в нього пролунало гучне ухкання сови, бо її забули взяти. Дядько у сусідній кімнаті прокинувся і зайшов у кімнату Гаррі. На щастя, хлопець з

совою уже залазили в машину. Фред рвонув, машина стрімко злетіла, а внизу дядько Вернон, тітка Петунія й Дадлі, які теж прибігли, німо визирали з Гарріного вікна. Візлі аж заревіли від реготу, а Гаррі вмотився на сидінні.

Гаррі розповів братам Візлі усе про відвідини Добі, про його попередження і про катастрофу з пудингом. Брати Рона вважали, що Добі підіслали, щоб не пустити Гаррі до Гогвортсу. Хлопці знали, що у школі Гаррі ненавидів лише Драко Мелфой, син Луціуса Мелфоя, який був великим прихильником Відомо Кого.

Хлопці Візлі трохи хвилювалися, бо їх батько не знав, що вони взяли його машину. Він працював в Міністерстві магії, у відділі нелегального використання маглівських речей. Також батько захоплювався всім, що було пов'язане з маглами.

Коли почало світати, хлопці підлетіли до села Отері Сент Кечпол. Вони приземлилися на маленькому подвір'ї біля напіврозваленого гаража, і Гаррі вперше побачив Ронів дім. Будинок був перехняблений, з червоного даху стирчали чотири чи п'ять димарів. Біля воріт випинався стовп із табличкою з написом "Барліг". Раптом Ронм позеленів, бо подвір'ям, розганяючи курей, до них прямувала місіс Візлі. То була низенька, огрядна, мила жіночка, але тієї миті вона була дуже розлючена. Хоча всі троє синів місіс Візлі були вищі за неї, вони аж зіщулилися, коли мама стала кричати, що вона ніколи не мала такого клопоту ні з Біллом, ні з Чарлі, ні з Персі (найстаршими братами Рона). Жінка хвилювалася, що хлопці могли загинути, їх могли побачити, через них тато міг би втратити роботу.

Згодом хлопці пішли снідати на кухню, де Гаррі вразили незвичайні речі: годинник з однією стрілкою і без цифр, книжки з назвами "Зачаровані запіканки", "Як виворожити власні вареники" і "Бенкет за хвилину – звичайна магія!". Коли хлопці їли, в кухні з'явилася маленька руда постать у довгій нічній сорочечці. Це була Ронова сестра Джіні. Вона тихенько зойкнула, побачивши Гаррі, і вибігла.

Пізніше Рон, Фред і Гаррі пішли в сад, щоб дегномізувати його. Перед цим місіс Візлі взяла книжку Локарта, щоб поглянути, що там про це написано. Та Джордж сказав, що знає, як виганяти гномів із саду. Гаррі глянув на обкладинку книжки, де було написано "Як боротися з домашніми шкідниками. Посібник Гільдероя Локарта". Ще там була велика фотографія вельми вродливого чарівника з хвилястим світлим волоссям і ясно блакитними очима. Фред прошепотів Гаррі, що мама в захваті від Локарта.

Сад був великий, не надто доглянутий, але на кожній клумбі буяли небачені рослини, а у великому зеленому ставку кумкали жаби. Рон першим зловив гнома, розкрутив колами і кинув у поле за живопліт. Один з Гномів вкусив Гаррі за палець, тож хлопець не шкодував їх. Невдовзі усі гноми, що опинилися в полі, почали безладно тікати.

Містер Візлі, повернувшись додому, дізнався від дружини, що хлопці викрали машину і звільнили Гаррі. Артур Візлі не сварив синів, а був радий побачити Гаррі Поттера.

Згодом Рон повів Гаррі у свою кімнату. Майже все в Роновій кімнаті було

крикливого помаранчевого кольору. Шкільні підручники з чарів недбало валялися в кутку поруч із купою коміксів, чарівна паличка лежала зверху на акваріумі, повному жаб'ячої ікри, який стояв на підвіконні біля жирного сірого пацюка Skeberca. Рон сказав, що його кімната тісенька, а над ним на горищі живе упир, який постійно калатає по батареях і стогне. Та для Гаррі це був найкращий дім, у якому він коли-небудь був.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Книгарня "Флоріші Блотс"

Дурслі любили охайність і порядок, натомість у Візлів завжди можна було натрапити на щось дивне й несподіване. Гаррі був приголомшений, коли вперше глянув у дзеркало, яке гаркнуло: "Заправ сорочку, нечепура!" Коли в будинку ставало занадто тихо, упир на горищі починав завивати й бамкати трубами, а на невеличкі вибухи, що долинали з кімнат Фреда та Джорджа, ніхто навіть уваги не звертав. А найкраще було те, що Гаррі тут усі любили.

Десять із тижднів проживши в "Барлозі", Гаррі отримав перші вістки з Гогвортсу. Дамблдорові, директору школи, було вже відомо, що Гаррі жив у Візлі. Гаррі написали, щоб він, як і завжди, першого вересня на вокзалі Кінгс Крос сів у "Гогвортський експрес". У листі був також список нових книжок, потрібних йому цього навчального року. Автор майже усіх книжок був Гільдерой Локарт – новий професор із захисту від темних мистецтв. Джордж хвилювався, бо на всі книжки, які були потрібні хлопцям, могло не вистачити грошей. Цього року Джіні Візлі теж починала вчитися Гогвортсі.

Ерола, стара сова, яка належала сім'ї Візлі, принесла лист від Герміони. Дівчина писала, що дуже переживає за Рона і Гаррі, і просила відписати їй. Вона надіялася на зустріч наступної середи, бо вона мала їхати у Лондон купувати нові підручники на алеї Діагон.

Згодом Гаррі, Рон, Фред і Джордж пішли на пагорб, де ніхто їх не міг побачити, і грали в квідич. Персі не йшов з ними, бо весь час проводив, зачинившись у своїй кімнаті. У нього були найкращі результати іспитів, він був старостою, але чомусь він не радів. Найстарші брати Візлі – Білл і Чарлі, уже закінчили Гогвортс. Гаррі ніколи їх не бачив, але знав, що Чарлі досліджує драконів у Румунії, а Білл працює в Єгипті представником "Грінготсу" – чаклунського банку. У цьому банку Гаррі мав багато грошей, а брати Візлі хвилювалися, що їхніх запасів в банку не вистачить на всі покупки.

Наступної середи місіс Візлі розбудила дітей. Усі мали мандрувати з допомогою порошка флу. Гаррі ніколи про таке не чув, тож Фред пояснив йому, що треба взяти трохи порошку, підійти до каміна і жбурнути порошок у вогонь, промовляючи: "Алея Діагон!". Місіс Візлі порадила Гаррі вимовляти чітко і стежити, щоб вийти з того каміна, де треба. Намагаючись запам'ятати всі поради, Гаррі жбурнув порошок у полум'я і зайшов туди.

Та опинився він зовсім не там, де було потрібно. Гаррі стояв у кам'яному каміні якоїсь великої чаклунської крамниці, але там були дивні речі: засохла рука на

подушечці, закривавлена колода карт, вирячене скляне око. Окуляри Гаррі були розбиті, а ніс після удару об кам'яну підлогу болів. Раптом він побачив, що до крамниці заходить Драко Мелфой. Гаррі миттю сховався у велику темну шафу. Слідом за Драко зайшов його батько. Він мав таке саме бліде, загострене обличчя й такі ж холодні сірі очі. Поки продавець не було видно, батько сказав Драко, що купить йому спортивну мітлу. Хлопець роздратовано говорив про Гаррі, який мав "Німбус 2000" і дозвіл від Дамблдора, щоб грати за Гріфіндор. Батько порадив не показувати іншим, що Драко не в захваті від Гаррі Поттера, коли для більшості – це герой, який примусив зникнути Лорда Темряви.

З'явився продавець, та старший Мелфой не купував нічого, а запропонував деякі речі продавцю. Ці речі могли зашкодити містеру Мелфой, тому він хотів їх продати. Вони говорили з продавцем про те, що ходять чутки, ніби готують новий указ про захист маглів, і за цим стоїть маглолюбєць – жалюгідний телепень Артур Візлі. Гаррі відчув гарячу хвилю гніву, почувши такі слова Мелфоя. Про Герміону Мелфої також були не найкращої думки, адже в її родині не було жодного чарівника.

Коли Мелфої пішли, а продавець зайшов у якусь дальшу кімнату, Гаррі виліз із шафи і вийшов з крамниці. Він опинився між крамничками, пов'язаними із темними мистецтвами. Мабуть, у каміні Візлів він не досить виразно вимовив назву алеї. Якось підстаркувата відьма спитала Гаррі, чи він не загубився. На щастя, хлопець побачив гогвортського лісника Геґріда. Його чорні, мов у жука, очі виблискували над великою кошлатою бородою. Гаррі полегшено зітхнув. Лісник вивів його просто на алею Діаґон. Гаррі побачив Герміону Грейнджер, яка стояла на сходах, що вели до "Грінґотсу". До них підійшли Рон, Фред, Джордж, Персі і містер Візлі. Містер Візлі узяв Гарріні окуляри, легенько вдарив по них своєю чарівною паличкою, й вони стали як нові.

Коли вони підіймалися сходами до "Грінґотсу", Гаррі розповів Рону і Герміоні, що бачив Мелфоїв. Містер Візлі почув це і сказав, що містер Мелфой продавав щось, бо стривожився. А Містеру Візлі дуже хотілося впіймати Луціуса Мелфоя на гарячому.

Зустрівши у банку Герміониних батьків, містер Візлі був дуже радий, бо любив маглів. У сейфі сім'ї Візлів Гаррі побачив дуже мало грошей. Гаррі стало ще тяжче, коли вони опинилися біля його сейфу, бо у нього грошей було багато.

Вийшовши з банку, усі порозходилися в різні боки, а через годину зійшлися біля книгарні "Флоріш і Блотс", де зібралося багато людей, бо сам Гільдерой Локарт збирався підписувати примірники своєї автобіографії. Герміона раділа, що зможе його зустріти. Натовп складався здебільшого з чарівниць віку місіс Візлі. Гаррі, Рон і Герміона насилу пропхалися до книгарні. Вони вхопили кожен по примірнику книжки "Балачки з Бабою Ягою" і пробилися до решти Візлів, які стояли в черзі разом із містером та місіс Грейнджер. Невдовзі вони підступили до Гільдероя Локарта, який був одягнений у мантию фіалкового кольору і мав хвилясте волосся, на якому сидів гостроверхий чаклунський капелюх. Помітивши у натовпі Гаррі, Локарт кинувся до хлопця, схопив його за руку і витяг наперед. Юрба гримнула оплесками. Обличчя Гаррі палало, а Локарт тиснув йому руку перед фотографом, а потім оголосив, що з вересня

цього року заступає на посаду професора із захисту від темних мистецтв Гогвортської школи чарів і чаклунства. Натопт шаленів оплесками та криками, а Гаррі отримав у дарунок повний комплект творів Гільдероя Локарта. Заточуючись під їхньої вагою, він нарешті пробрався туди, де під стіною стояла Джіні Візлі, і подарував їй щойно отримані книжки.

Перед Гаррі раптом вигулькнув Драко Мелфой, що, як і завжди, глузливо шкірився. Коли Драко почав ображати Гаррі, за нього заступилася Джіні. Це вперше вона заговорила на очах у Гаррі, люто поглядаючи на Мелфоя. Драко почав жартувати, що Джіні – подружка Гаррі. До них підійшли Рон та Герміона. Драко почав натякати, що Ронові батьки дуже бідні. Рон і Драко мало не побилися, але Гаррі з Герміоною перешкодили цьому. На лихо містер Візлі зіштовхнувся з містером Мелфоем. Останній почав ображати Артура і натякати, що батьки Герміони, які теж тут були, не чарівники. Містер Візлі кинувся на містера Мелфоя, той ударився плечима об книжковий стелаж, і десятки важких книжок замовлянь посипалися їм на голови. Усе це вдалося зупинити Геґріду, який розтягнув містера Візлі й містера Мелфоя. Вирвавшись із Геґрідових рук, Мелфой кивнув головою Дракові і вискочив з книгарні.

Ґрейнджери трусилися зі страху, а місіс Візлі була сама не своя зі злості, бо батько подав дітям поганий приклад та ще й на очах Локарта. Підійшовши до каміна в "Дірявому Казані", звідки Гаррі й родина Візлів з усіма покупками мали з допомогою порошку флу повертатися у "Барліг", усі були в досить пригніченому настрої.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Войовнича Верб

Літні канікули скінчилися. Місяць, прожитий у "Барлозі", виявився для Гаррі найщасливішим у його житті. Місіс Візлі на прощання вичаклювала пишну вечерю з найулюбленіших Гарріних страв.

Наступного ранку усі сіли у маленький "Форд Англію", який з допомогою чарів умістив усіх і все, і вирушили в дорогу. Кілька разів довелося вертатися, бо діти дещо забули. Містер Візлі, зрозумівши, що вони запізнюються, вирішив, що можна не їхати, а летіти машиною, та місіс Візлі була проти.

Вони прибули на Кінґс Крос за чверть одинадцята. Містер Візлі метнувся через дорогу по візочки для валіз, і всі побігли на вокзал. Торік Гаррі таки встиг на "Гогвортський експрес". Найтяжче було потрапити на платформу номер дев'ять і три чверті, яка була невидима для маґлівських очей. Для цього кожен мав проскочити крізь масивну перегородку, що розділяла дев'яту й десятую платформи. Боляче не було, але треба було стежити, щоб ніхто з маґлів не помітив, куди ви щезаєте.

Цього разу першим проскочив Персі, за ним побіг містер Візлі, а тоді Фред і Джордж. Місіс Візлі побігла з Джіні. Рон і Гаррі побігли до перегородки останні, але чомусь врізалися в неї і відскочили. Люди вирячилися на хлопців. Друзі не могли

пройти і запізнювалися на поїзд. Раптом Рон вирішив, що вони можуть полетіти татомою машиною. Пересвідчившись, що ніхто не дивиться, Рон завів машину. Земля й будинки зникли з очей. Гаррі побачив "Гогвортський експрес", і вони помчали слідом, мріючи про приземлення на широкій галявині перед Гогвортським замком та заздрісні обличчя Фреда з Джорджем.

Через кілька годин подорож стала трохи нуднуватою. Хлопці хотіли пити, але не мали води. Поїзд і досі мчав униз. Мотор чомусь зачмихав, наступала ніч. Нарешті у півночі показалися численні вежі й башточки Гогвортського замку. Раптом машина почала виходити з ладу, двигун застогнав. Вони летіли над озером, замок був попереду, і Рон натиснув на педаль. Машина почала падати просто на високий замковий мур. Рон викрутив кермо, і машина зіткнулася з грубезним стовбуром якогось дерева.

Хлопці були цілі, але з-під зіжмаканого капота струменіла пара Гедвіга нажахано кричала, в Гаррі вискочила гуля на голові, а Ронова паличка переламалася майже навпіл. Раптом щось лупнуло машину з такою силою, мовби її брав на роги розлючений бик. Дерево, з яким вони зіткнулися, на них напало. Рон дав задній хід, машина рвонула назад. Дерево й далі намагалося їх атакувати, але хлопці були вже в безпеці. Машина викинула з багажника їхні валізи, а клітка з Гедвігою злетіла в повітря й відчинилася навстіж. Потім машина щезла в півночі. Рон подумав про гнів свого батька, потім підібрав пацюка Skebera, і хлопці рушили до школи.

Наблизившись до вікон, друзі побачили, що вже іде Сорткування. Серед першокласників була й Джіні. Тим часом професорка МакГонегел, чарівниця в окулярах і зі стягненим у тугий вузол волоссям, поставила перед новачками на ослінчик знаменитий гогвортський Сортувальний капелюх. Щороку цей капелюх розподіляв нових учнів по чотирьох гогвортських гуртожитках (Грифіндор, Гафелпаф, Рейвенклов і Слизерин). Гаррі добре пам'ятав, як рівно рік тому він натягнув цього капелюха й чекав, поки той щось довго бурмотів йому на вухо. Гаррі боявся, що потрапить у Слизерин – гуртожиток, з якого вийшло найбільше чорних чаклунів і відьом, але зрештою опинився таки у Грифіндорі, разом із Герміоною, Роном та іншими братами Візлі. Минулого року Гаррі й Рон допомогли Грифіндору виграти чемпіонат гуртожитків – уперше за останні сім років вони випередили Слизерин...

За вчительським столом Гаррі і Рон не побачили Снейпа. З усіх учителів Гаррі найдужче не любив професора Северуса Снейпа. А Снейп з усіх учнів найдужче не любив Гаррі. Нещадний і в'їдливий Снейп, який не подобався нікому, окрім учнів свого гуртожитку (Слизерину), викладав предмет "Зілля і настійки". Тільки Рон і Гаррі під вікном почали говорити про Снейпа, як він з'явився позаду них. Це був худорлявий блідий чоловік із гачкуватим носом і масним чорним волоссям, яке сягало йому плечей, а його посмішка свідчила, що Гаррі з Роном вскочили у велику халепу.

Снейп повів хлопців до свого кабінету і показав, що у "Вечірньому віщуні" уже написано про те, що люди бачили, як над вежею поштамту пролітала стара машина. Також Снейп сварив хлопців за пошкоджену Войовничу Вербу, у яку вони врізалися. Снейп не міг вигнати хлопців, бо вони були не з його гуртожитку, але він покликав

професорку Макґонегел, виховательку ґрифіндорського гуртожитку.

Професорка сказала, що можна було спершу відправити лист совою, а не відразу летіти машиною. Згодом у кабінет прийшов директор школи професор Дамблдор. Директор не вигнав їх, але сказав, що напише їхнім родичам, а коли знову станеться щось подібне, виключить їх зі школи. Професорка Макґонегел попередила, що хлопці будуть покарані. Це було краще, ніж сподівався Гаррі. А те, що Дамблдор напише родині Дурслів, – узагалі дрібниця.

Пізніше професорка Макґонегел начарувала хлопцям вечерю, вони поїли, а потім вирушили у спальню. За олійною картиною із зображенням Гладкої Пані в рожевій шовковій сукні ховався потаємний вхід до ґрифіндорської вежі. Пані запитала пароль, та хлопці не знали, бо ще не бачили ґрифіндорського старости. Але допомога прийшла майже відразу. То була Герміона. Вона сказала, що пароль – "Райський птах", і їй кортіло про все дізнатися.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

Гільдерой Локарт

Наступного ранку Гаррі й Рон умостилися за ґрифіндорським столом поруч із Герміоною, яка досі не схвалювала їхньої витівки з машиною. А от Невіл Лонгботом на їхню появу аж засявав. Невіл був круглолицим хлопцем, з яким постійно ставалися якісь нещастя і який мав найгіршу пам'ять з усіх, кого знав Гаррі. Після сніданку з'явилася пошта: близько сотні сов, які закружляли залом, принесли листи й пакунки. Ерола, стара сова родини Візлі аж знепритомніла. У дзьобі вона тримала мокрий червоний конверт. Мама прислала Ронові ревуна, і хлопець боявся відкривати його. Та це довелося зробити. Невіл уже знав, що це таке, тому заткнув пальцями вуха. Ще мить – і Гаррі зрозумів чому. Величезну залу сповнило оглушливе ревіння: мама сварила Рона за викрадену машину. Гаррі гризло сумління, бо зі слів Ронової матері містера Візлі будуть допитувати на роботі.

Першим уроком була гербологія в оранжереї, де росли магічні рослини. З'явилася професорка Спраут в супроводі Гільдероя Локарта. Руки професорки Спраут були забинтовані, і Гаррі знову відчув докори сумління, побачивши вдалині Войовничу Вербу з перев'язаними гілками. Локарт покликав Гаррі і сказав, що дуже вражений його польотом, бо це для хлопця дуже гарна реклама. Локарт вважав, що Гаррі прагне бути відомим і знаменитим, але йому слід трохи вгамуватися.

На уроці професорка Спраут вчила дітей пересаджувати мандрагору, яка була складником більшості протиотрут. Рослина була й небезпечна, бо крик мандрагори загрожував смертю тому, хто його почує. Саме тому учні працювали у навушниках. До Гаррі, Рона й Герміони приєднався кучерявий гафелпафець, якого звали Джастін Фінч Флечлі. Джастін теж захоплювався Локартом.

На уроці трансфігурації професорка Макґонегел вчила учнів перетворювати жуків на ґудзики. Рон зліпив до купи свою паличку позиченим чароскочем, але паличка потріскувала та іскрилася в найнедоречніші моменти.

Після обіду Гаррі побачив малого хлопця, який спостерігає за ним з фотоапаратом.

Звали його Колін Кріві. Він спитав Гаррі, чи можна з ним сфотографуватися, і чи може Гаррі підписати фото. Це почув Драко Мелфой зі своїми здоровенними приятелями Кребом і Гойлом. Мелфой реготав, бо Гаррі Поттер роздає фотки з автографами. "Щоб ти об'ївся слимаками, Мелфою!" – сердито обізвався Рон. Мелфой почав вдавати крик Ронової матері та натякати на бідність родини Візлі. Рон вихопив свою заліплену чароскочем паличку. До учнів наблизився Гільдерой Локарт. Він питає, хто тут роздає фото з автографами. Гаррі хотів було пояснити, але не встиг, бо Локарт обняв його за плечі й весело вигукнув, що вони знову зустрілися. Не в змозі випручитися від Локарта і палаючи з сорому, Гаррі бачив, як усміхнений Мелфой розчинився в юрбі. За наказом Локарта Колін Кріві зробив фото. Після цього Локарт провів Гаррі до свого кабінету і сказав, що не надто розумно роздавати фото з автографами вже на самому початку кар'єри, бо це видається зарозумілістю.

На своєму першому уроці Локарт похвалився, що він кавалер ордена Мерліна третього ступеня, почесний член Ліги захисту від темних сил і п'ятиразовий володар призу "Відьомського тижневика" за найчарівнішу усмішку. Побачивши, що учні придбали його книжки, він спершу влаштував невеличкий іспит, де всі питання стосувалися лише його. Усі відповіді на питання добре знала Герміона, і за це Ґрифіндор отримав додаткові очки.

Згодом Локарт показав щойно пійманих у клітку корнуольських ельфів. Учні вважали їх не такими вже й небезпечними, та Локарт відчинив клітку і зчинилося пекло. Ніхто не міг загнати ельфів у клітку, навіть Локарт сховався під стіл. Коли ж задзвонив дзвінок, усі пішли, а Локарт наказав Гаррі, Рону і Герміоні посадити решту ельфів назад до клітки.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

Бруднокровці і бурмотіння

Кілька наступних днів, угледівши в коридорі Гільдероя Локарта, Гаррі куди-небудь ховався. Важче було уникати Коліна Кріві. Ронова чарівна паличка й досі функціонувала абияк. Вона перевершила саму себе, коли в п'ятницю на уроці замовлянь вихопилася Ронові з рук і луснула старого крихітного професора Флитвіка просто межі очі, залишивши там великий зелений набряк.

Нарешті настали вихідні. Разом з Роном і Герміоною Гаррі планував у суботу вранці відвідати Геґріда. Проте його ще вдосвіта розбудив Олівер Вуд, капітан ґрифіндорської команди з квідичу. Олівер кликав Гаррі на тренування. Гаррі нашкрібав Ронові записку, зібрав усе необхідне і пішов на тренування, але слідом за ним вирушив і Колін Кріві, який ще ніколи не бачив, як грають у квідич.

Вуд у роздягальні сказав, що розробив цілком нову тренувальну програму. Вони були найкращою командою, але під час торішньої фінальної гри зазнали найприкрішої поразки за останні триста років.

Ступивши на поле, Гаррі побачив на трибунах Рона й Герміону. Колін сидів на одному з верхніх рядів, піднявши вгору апарат, і клацав фотку за фоткою. Згодом чомусь з'явилися слизеринці, між ними був і Флінт – капітан Слизерину. Вони теж

хотіли тренуватися, хоч Вуд говорив, що замовив це поле. Слизеринці мали дозвіл Снейпа і хотіли випробувати нового ловця. Ним був Драко Мелфой. Вражало те, що всі слизеринці мали нові мітли з написом "Німбус 2001". Флінт сказав, що ці мітли набагато перевершують попередню двотисячну модель, а у Фреда й Джорджа Візлів взагалі були ще старенькі "Клінсвіпи 5". Ніхто з грифіндорської команди навіть не знав, що відповісти. Рон і Герміона прибігли подивитися, що відбувається. Мелфой пихато мовив, що він новий ловець Слизерину. Рон аж роззявив рота, побачивши перед собою сім розкішних мітел. Коли Герміона сказала, що ніхто з грифіндорської команди не купував собі місця в команді, на відміну від слизеринців, Мелфой назвав її задрипаною бруднокровкою.

Гаррі збагнув, що Мелфой сказав щось дуже гидке, бо після його слів зчинився справжній гармидер. Флінт кинувся захищати Мелфоя, бо на того вже насакували Фред і Джордж. Рон видобув з мантиї свою чарівну паличку і скерував її Мелфоеві в обличчя, яке тієї миті ховалося під руками Флінта. По стадіону розійшовся луною гучний вибух, і жмуток зеленого саява вистрелив з іншого кінця палички Рона, поціливши йому в живіт. Після цього з Ронового рота почали вискакувати слимаки. Слизеринська команда мало не вмерла з реготу. Грифіндорці обступили Рона, який усе ще блював слимаками. Усім було навіть страшно до нього доторкнутися. Гаррі вирішив відвести друга до Геґріда, це було найближче.

З Геґрідової халупи вискочив Гільдерой Локарт, але друзі встигли сховатися, щоб не потрапити йому на очі. Геґріда зовсім не схвилювала Ронова слимакова недуга, про яку розповів Гаррі. Лісник лише подав йому велику мідну миску. Коли Гаррі запитав, що хотів Локарт, Геґрід відповів, що радив, як вигнати з криниці водяника. Та лісник критикував гоґвортського вчителя, тож Гаррі здивовано глянув на нього. А от Герміона заявила, що Локарт був найкращим претендентом на свою посаду. Геґрід сказав, що Локарт був єдиним претендентом на цю посаду, тому його і взяли. Друзі розповіли, що Мелфой назвав Герміону бруднокровкою, а Рон пояснив, що бруднокровцями називають тих, хто народився серед маґлів, тобто не мав батьків-чарівників.

Пізніше Геґрід показав друзям десяток гігантських гарбузів, які він вирощував на своєму городі для бенкету на Гелловін. Геґрід не мав дозволу вдаватися до чарів, але Гаррі підозрював, що той мав чарівну паличку. Колись Геґріда вигнали з Гоґвортсу, але Гаррі так і не пощастило дізнатися чому.

Наближалася обідня пора, друзі розпрощалися з Геґрідом і рушили назад до замку. Рону ставало краще. У школі їх зустріла професорка Макґонегел і сказала, що ввечері хлопці відбудуть покарання. Рон повинен був натирати срібло в кімнаті трофеїв разом із містером Філчем, який був сторожем і якого всі учні ненавиділи. Гаррі повинен був допомагати професорові Локарту відповідати на листи його шанувальників.

Ввечері Гаррі пішов на третій поверх до Локартового кабінету. Хлопець адресував конверти. Коли було вже пізно, він раптом почув крижаний голос, сповнений неймовірної ненависті: "Іди... йди до мене... я тебе розірву... пошматую... уб'ю!" Гаррі аж підскочив, та Локарт сказав, що нічого не чув, а потім відпустив хлопця. Гаррі

відразу попрямував до спальні. Рон повернувся пізніше і жалівся на Філча. Гаррі розповів Ронові усе, що почув, але друзі нічого не могли збагнути.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

Смертенини

Почався жовтень, учнів та учителів охопила епідемія застуди, та Олівер Вуд і далі завзято провадив регулярні тренування. Одного дощового суботнього надвечір'я, за кілька днів до Гелловіну, змоклий Гаррі повертався до ґрифіндорської вежі. Хлопець натрапив на Майже Безголового Ніка – привида вежі Ґрифіндор. Нік жалівся, що його не прийняли у Товариство мисливців без голови, бо його голова ще трохи трималася на шкірі і сухожилках. Коли вони розмовляли, почулося пронизливе нявчання. То була Місіс Норіс, кістлява сіра кицька, яку сторож Аргус Філч використовував як свого помічника у безкінечній війні зі школярами. На крик кішки прибіг Філч і насварив Гаррі за бруд. Сторож повів його у свій кабінет і вже почав записувати, який злочин вчинив Гаррі, та тут щось з усієї сили гримнуло по стелі кабінету. Філч сказав, що то привид Півз, і вибіг з кабінету, а за ним побігла Місіс Норіс. Півз Полтерґейст був шкільним привидом, який полюбляв спричиняти колотнечу і неприємності. Гаррі не любив Півза, але не міг не відчувати вдячності за його таку вчасну появу. Поки Філча не було, Гаррі побачив, що на столі сторожа лежать "Чари для чайників. Заочний курс магії для початківців".

Сторож повернувся і помітив, що Гаррі виявив його таємницю. Філч видавався нестямним, але відпустив Гаррі без покарання. Хлопець знову зустрів Майже Безголового Ніка. Той сказав, що переконав Півза розтрити шафу саме над Філчевим кабінетом, тож це відвернуло увагу Філча від Гаррі. Потім Нік розповів, що якраз на цей Гелловін припадає рівно п'ятсот років з дня його смерті. Він запросив Гаррі, Рона і Герміону. Гаррі не міг відмовитися, хоч на Гелловін планувався шкільний бенкет. Нік був дуже радий, що Гаррі Поттер прийде на його смертенини.

Пізніше Гаррі розповів Ронові й Герміоні про Філча й "Чари для чайників", а також про смертенини. На Гелловін школа радісно готувалася до бенкету, але Гаррі, Рон і Герміона мусили йти на день народження Ніка. Вони попрямували до підвалів, де колись була в'язниця.

То було неймовірне видовисько. Підвал був заповнений сотнями білих постатей, які переважно кружляли у вальсі під жахливий акомпанемент оркестру, що складався з тридцяти музичних пилок. Була тут і Плаксива Мірта – привид, який мешкав в дівочому туалеті на другому поверсі. Їжа була жахлива: шматки гнилої риби, підгорілі кекси, баранячі тельбухи. Торт був у формі надгробка, на ньому було написано: сер Ніколас де Мимзі, помер 31 жовтня 1492 року. Друзі побачили тут і Півза Полтерґейста. Той не був ані блідим, ані прозорим. Він мав яскраво помаранчевого капелюха, метелика, а його лиховісне обличчя шкірилося широкою посмішкою. Півз покликав Мірту. Гаррі ще

в житті не бачив понурішого обличчя, яке наполовину ховалося за її прямим волоссям і товстими перламутровими окулярами. Мірта, як завжди, плакала. Раптом у підвалі з'явився сам сер Патрік – вершник без голови. Нік не дуже зрадив, але Гаррі вирішив скористатися нагодою і сказав, що Нік, навіть з головою, дуже страшний привид. Сер Патрік лише посміявся.

Коли Рон, Гаррі і Герміона йшли зі смертенин і уже наближалися до сходів у вестибюль, Гаррі почув слова: "...порву, пошматую, уб'ю!" Це був той самий голос, який він чув у Локартовому кабінеті. Голос продовжував говорити, що когось пора вбивати. Здавалося, той голос рухався угору. Гаррі почав бігти вгору сходами до вестибюлю, але тут годі було сподіватися щось почути, бо з Великої зали долинав гомін голосів. Гаррі помчав мармуровими сходами на другий поверх, а Рон і Герміона слідом за ним. З верхнього поверху долинув далекий і дедалі слабший голос: "Я чую запах крові!" На третьому поверсі друзі завернули за ріг, де починався останній порожній коридор. На стіні поміж двома вікнами були виведені слова: "ТАЄМНУ КІМНАТУ ВІДЧИНЕНО. СТЕРЕЖІТЬСЯ, ВОРОГИ СПАДКОЄМЦЯ!" На підлозі була велика калюжа води, а на стіні на скобі для смолоскипа була підвішена за хвіст Місіс Норіс, кицька шкільного сторожа. Вона вже задубіла, вирячивши невидючі очі.

Тим часом бенкет закінчився, тож коридор заповнила юрба. Учні, що були попереду, побачили підвішену кицьку. Гаррі, Рон і Герміона стояли самотньо посеред коридору, де раптом усе завмерло. А тоді серед тиші пролунав чийсь крик: "Стережіться, вороги спадкоємця! Бруднокровці, тепер ваша черга!" То був Драко Мелфой.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

Напис на стіні

Почувши, безперечно, Мелфоїв крик, крізь юрбу пропхався Аргус Філч. Він побачив Місіс Норіс і в усьому звинуватив Гаррі. У супроводі кількох інших учителів з'явився Дамблдор. Він відв'язав Місіс Норіс від скоби, а потім покликав з собою Філча, Гаррі, Рона і Герміону. Локарт запропонував йти у його кабінет, бо він найближче. За ними також пішли професорка Макґонегел і Снейп.

Дамблдор оглянув кішку і сказав, що вона не мертва, а лише паралізована. Філч вважав, що винен Гаррі, бо хлопець дізнався, що Філч – сквиб. Гаррі вигукнув, що не торкався кішки і не знає, що це слово означає. Снейп казав, що дуже дивно, чому Гаррі з друзями опинилися у коридорі, а не були з іншими на бенкеті. Гаррі, Рон і Герміона почали водночас розповідати про смертенини. Снейп поцікавився, чому вони відразу після дня народження не пішли на бенкет, але Гаррі не міг розповісти про голос, який чув. Снейп сказав, що Гаррі не договорює і його треба вивести зі складу ґрифіндорської команди з квідичу, якщо він такий нечесний. Професорка Макґонегел заступилася за Гаррі. Дамблдор оголосив, що Гаррі невинний, поки не доведено провини. Снейп був розлючений, Філч також. Дамблдор сказав, що кішку можна оживити, а Локарт запропонував свою допомогу.

Коли Гаррі, Рона й Герміону відпустили, вони піднялись на поверх вище від

Локартового кабінету, зайшли в порожній клас і тихенько зачинили за собою двері. Рон вважав, що Гаррі правильно зробив, не розповівши про голос, який чув. Також Рон згадав, як хтось розповідав йому про таємну кімнату в Гогвортсі. А щодо сквиба, то це той, хто народився в родині чарівників, але не має жодних чаклунських здібностей.

Кілька днів у школі тільки й говорили про напад на Місіс Норіс. Філч нікому не давав про це забути. Джіні Візлі була дуже стривожена долею Місіс Норіс. Рон пояснював це її великою любов'ю до котів.

Наступної середи Гаррі здивувався, коли назустріч йому наближався Джастін Фінч Флечлі, а потім розвернувся й побіг у протилежному напрямку.

Історія магії була найнуднішим предметом. Професор Бінс, що викладав її, був єдиним учителем-привидом, і найцікавішим на його уроках було те, як він заходив до класу крізь дошку. Та цього разу на уроці Бінса Герміона раптом підняла руку і попросила розповісти про Таємну кімнату. Професор Бінс не хотів про це говорити, але таки розповів, що понад тисячу років тому Гогвортс заснували чотири найвидатніші чаклуни й чарівниці того часу. Їхні імена збереглися в назвах чотирьох шкільних гуртожитків – Годрик Грифіндор, Гелга Гафелпаф, Ровіна Рейвенклов і Салазар Слизерин. Вони разом побудували цей замок, кілька років працювали разом у повній гармонії, але згодом між ними виникли непорозуміння. Почався розкол між Слизерином і рештою. Слизерин вважав, що учнів до Гогвортсу треба приймати вкрай вибірково. Доводив, що магичні знання не повинні виходити за межі чарівничих родин. Минуло ще трохи часу, і між Слизерином і Грифіндором спалахнула через те палка суперечка. Слизерин покинув школу. Легенда сповіщає, ніби Слизерин побудував у замку засекречену кімнату, про яку нічого не знала решта засновників. Слизерин, згідно з легендою, цю Таємну кімнату запечатав – щоб ніхто не зміг її відкрити, аж доки до школи не прийде його справжній спадкоємець. Тільки спадкоємець зуміє розпечатати Таємну кімнату, випустити жахіття, яке там є, і з його допомогою очистити школу від усіх, хто не гідний вивчати магію.

Після уроку Рон сказав, що коли б Сортувальний капелюх намагався запхати його у Слизерин, він відразу сів би на поїзд додому. Гаррі мовчав, бо тієї миті відчув як йому опустилося серце. Гаррі ніколи не розповідав Ронові й Герміоні, що Сортувальний капелюх намірявся віддати його саме в Слизерин. Але Гаррі, вже знаючи, що зі Слизерину виходять темні чаклуни, розпачливо подумав: "Тільки не в Слизерин!" І капелюх сказав: "Що ж, коли ти такий певний, нехай буде Грифіндор!".

Коли Гаррі, Рон і Герміона опинилися наприкінці того самого коридору, де стався напад, то помітили, що через тріщину у шибці відчайдушно тікають павуки. Рон дуже боявся павуків, тому не підходив. Він розповів, що коли йому було три роки, Фред перетворив його іграшкового ведмедика на великого брудного павука. Потім друзі згадали про воду на підлозі, яку побачили того вечора. Виявилося, що вона витікала з дівчачого туалету. Хлопці не могли туди зайти, але Герміона переконувала, що там може бути лише Плаксива Мірта. Не звертаючи уваги на великий напис "Туалет не працює", Герміона відчинила двері. В останній кабінці Плаксива Мірта плавала в

туалетному бачку, видушуючи прищик на підборідді. Герміона хотіла розпитати Мірту, чи вона останнім часом не помічала чогось дивного, бо під час Гелловіну перед дверима цього туалету хтось напав на кицьку. Та від Мірти нічого не вдалося дізнатися.

Того вечора Гаррі, Рон і Герміона роздумували, чи міг би бути Драко Мелфой тим самим спадкоємцем Слизерина. Герміона вважала, що треба проникнути у слизеринську вітальню і поставити Мелфоеві кілька запитань, але так, щоб він не збагнув, що то вони. Для цього треба дістати трохи багатозільної настійки, про яку згадував Снейп. Ця настійка трансформує одну людину в іншу. Рецепт настійки мав бути у книжці під назвою "Найпотужніші настійки", яка зберігалася в бібліотеці у відділі службової літератури. На жаль, існував тільки один спосіб узяти книжку зі службового відділу – мати письмовий дозвіл котрогось учителя.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

Скажений бладжер

Після одного з уроків Локарта Герміона наважилася підійти до нього і попросити дозвіл взяти книжку у відділі службової літератури. Локарт дав такий дозвіл, тож друзі швидко тримали у бібліотеці книгу "Найпотужніші настійки". З цією книгою вони сховалися у занедбаному туалеті Плаксивої Мірти і знайшли рецепт "Багатозільної настійки". Для неї були потрібні мереживокриллі мушки, п'явки, м'ята і спориш, молотий ріг дворога, покритшена шкіра африканського змія бумсленґа і частинка тієї людини, якою треба стати. Рон сумнівався, що вони зможуть вкрати все необхідне, але Герміона переконувала, що потрібно діяти.

В суботу Гаррі прокинувся рано, бо в цей день мав відбутися матч із квідичу. Об одинадцятій вся школа рушила на стадіон, Рон з Герміоною підбігли, щоб побажати Гаррі удачі. У роздягальні Вуд роздав настанови, а Гаррі отримав наказ впіймати сніча раніше за Мелфоя.

Почалася гра, і чотирнадцять гравців злетіли у небо. Мелфой почав ображати Гаррі. Здавалося, що бладжер переслідує Гаррі, тож він мусив ухилитися. Блаждери ніколи не полювали тільки на одного гравця, а прагнули збити якомога більше учасників, та цього разу бладжер ганявся за Гаррі. Через деякий час Лі Джордан, коментатор матчу, оголосив: "Слизерин веде з рахунком 60 : 0". Слизеринські супермітли явно робили свою справу, а божевільний бладжер тим часом уперто намагався збити Гаррі просто в повітрі. Команди взяли тайм аут. Грифіндорська команда зібралася разом, а слизеринці в натовпі глузливо зареготали. Гаррі попросив хлопців перестати захищати його від блаждера, бо він не може впіймати сніча.

Знову почалася гра, і бладжер мало не влучив у Гаррі. Мелфой реготав, коли Гаррі крутився у повітрі. Бладжер таки влучив Гаррі в лікоть, і він відчув, як хруснула рука. Хлопець сповз зі своєї мітли, чіпляючись за неї однією ногою, тоді як права рука безпорадно звисала. Бладжер розвернувся для нової атаки, але Гаррі встиг ухилитися. Він пірнув крізь запону дощу просто на Драко. Мелфой подумав, що Гаррі атакує його, але Гаррі летів по сніча. Він випростав здорову руку і зловив його. Після цього Гаррі впав в калюжу і почув вигуки й свист. Глянув на сніч, затиснутий у другій руці, і

знепритомнів.

Коли Гаррі отямився, дощ періщив йому в обличчя, а поруч стояв Локарт. Гаррі просив нічого не робити, але той вирішив зцілити переламану руку. З цього нічого не вийшло, бо з руки зникли усі кістки. З-під мантиї визирало щось схоже на товсту гумову рукавичку тілесного кольору.

Мадам Помфрі, лікарка, вирішила, що Гаррі мусить залишитися у лікарні на ніч. Вона знайшла велику пляшку з написом "Косторіст" і дала випити Гаррі. Та лікарка попередила, що вирощування кісток – не вельми приємна штука. Рон та Герміона були поруч і раділи, що ґрифіндорська команда таки виграла.

Вночі Гаррі прокинувся у палаті і відчув, що хтось витирає йому губкою чоло. То був Добі. Зі слів ельфа Гаррі зрозумів, що саме той перешкоджав йому повернутися до Гогвортсу. Також Гаррі довідався, що одяг Добі – це символ його рабства. Добі може бути вільним тільки тоді, коли його господарі дадуть йому який-небудь одяг. Родина пильнує, щоб випадково не дати Добі навіть шкарпетки, бо тоді він зможе назавжди покинути їхній дім. Ельф попросив Гаррі вертатися додому. Виявилося, що саме Добі зробив так, щоб бладжер поранив Гаррі. Добі вважав, що у Гогвортсі має відбутися щось страхотливе, бо Таємну кімнату знову відчинено... Коли в коридорі за дверима почулися чийсь кроки, переляканий ельф зник, а Гаррі прикинувся, що спить. В палату зайшов Дамблдор і професорка Макґонґел. Удвох вони принесли Коліна Кріві, який був у такому ж стані, як кішка Філча. Його очі були широко розплющені, а руки з фотоапаратом застигли перед грудьми. З фотоапарата зі свистом вирвався струмінь диму, коли вчителі хотіли перевірити, чи встиг хлопець зафіксувати нападника. Дамблдор сказав, що Таємна кімната і справді знову відчинена. Мадам Помфрі, яка теж тут була, з переляку закрила рот рукою. Професорка Макґонґел спитала професора, хто це зробив. Він відповів, що питання не в тому – хто, а в тому – як?

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

Клуб дуелянтів

Прокинувшись у неділю вранці, Гаррі побачив, що його рука знову має нормальні кістки. Його відпустили з лікарні, тож Гаррі побіг розповісти Рону і Герміоні про Коліна і відвідини Добі. Проходячи повз бібліотеку, Гаррі побачив Персі Візлі. Той привітав Гаррі, бо ґрифіндор тепер був лідером у кубку гуртожитків.

У понеділок зранку уже вся школа гула про напад на Коліна Кріві й про те, що він тепер лежить у лікарні, наче мертвий. Джіні Візлі, що на уроці замовлянь сиділа поруч із Коліном Кріві, була вкрай пригнічена, а Фред і Джордж намагалися підбадьорити її.

Наближалось Різдво, і професорка Макґонґел записувала прізвища тих, хто залишиться в школі на канікули. Гаррі, Рон і Герміона сказали, щоб записали і їх, бо залишався Мелфой. Для настійки треба було ще рогу дворога і бумсленгової шкіри, які можна було вкрасти лише у Снейпа. Тому на одному з уроків Снейпа Гаррі мусив

відвернути його увагу, щоб Герміона побігла і викрала потрібні складові. Отож, під час лекції зілля й настійок Гаррі кинув феєрверк у Гойлів казанок. Гойлова настійка вибухнула, заливши собою увесь клас. У цьому гармидері Герміона тихенько вислизнула з підвалу. Поки пів класу стояло в черзі перед Снейповим столом, щоб випити протиотруту, Герміона встигла викрасти потрібні компоненти.

Минув тиждень. Якось у школі оголосили про відкриття клубу дуелянтів. У Великій залі на золотій сцені з'явився Гільдерой Локарт та його асистент Снейп. Локарт оголосив, що професор Дамблдор дозволив йому відкрити клуб дуелянтів, щоб він підготував учнів на випадок, коли їм доведеться боронитися. Локарт і Снейп спершу самі показали, як з допомогою чарівних паличок нападати один на одного, а потім викликали повправлятися учнів. Снейп наказав Рону змагатися з Фініганом, Гаррі – з Драко, а Герміоні – з міс Булстроуд (дебелою слизеринською дівчиною).

Між Гаррі і Драко відбулася справжня дуель, бо вони надсилали один на одного різні закляття. Згодом між учнями зчинилося таке, що Снейп крикнув "Фініте Інкантатем", щоб все спинити. Локарт вирішив навчити учнів, як блокувати недоброзичливі закляття, а Снейп викликав Мелфоя і Поттера. Локарт не зумів пояснити Гаррі, як захиститися, а Мелфой з допомогою Снейпа начарував паличкою величезну змію. Юрба дуже налякалася, і вчителі уже хотіли прибрати змію, та раптом вона підповзла до Джастіна Фінч Флечлі. Всі були налякані, а Гаррі раптом крикнув змії: "Облиш його!". Змія послухалася його, а всі довкола були вражені. Гаррі навіть не знав, що він парселмовець, тобто знає зміїну мову. Пізніше Рон пояснив йому це. Гаррі згадав, як якось у зоопарку випадково нацькував на свого двоюрідного брата Дадлі боа констриктора. Це було ще перед тим, як Гаррі довідався, що він чарівник. Рон розповів, що це досить незвичайне обдарування. У залі ніхто не розумів, що Гаррі говорив до змії, він міг говорити що завгодно, тому Джастін налякався, бо здавалося, ніби Гаррі підбурював ту змію. Гаррі пояснив, що не усвідомлював цього, бо як він міг говорити якоюсь мовою, не знаючи її. Та було ще дещо жахливе: Рон розповів, що вмінням розмовляти зі зміями уславився Салазар Слизерин. Ось чому змія – символ слизеринського гуртожитку. Справді, тепер уся школа, здавалося, думала, що Гаррі – родич Слизерина.

Гаррі роздумував, чи міг бути нащадком Салазара Слизерина. Зрештою, він нічого не знав про родину свого батька. Дурслі завжди забороняли йому розпитувати про його родичів-чарівників. Гаррі згадав, як Сортувальний капелюх хотів віддати його у Слизерин.

Останній у семестрі урок гербології скасували, бо випала така хуртовина, що професорка Спраут мусила підібрати мандрагорам шкарпетки й шарфики. Того дня Гаррі випадково підслухав розмову групи гафелпафців, які говорили, що він вибрав наступною жертвою саме Джастіна. Адже Гаррі – парселмовець, а усі знають, що це ознака чорного чаклуна. Учні говорили, що Поттер мав якусь сутичку з Філчем, і відразу після того стався напад на Філчеву кицьку. Першокласник Кріві роздратував Поттера під час матчу з квідичу, він сфотографував його в брудній калюжі, і відразу

після цього стався напад на Кріві. Коли Гаррі більше не зміг слухати цієї розмови, він підійшов до учнів і сказав, що шукає Джастіна. Гаррі спробував пояснити, що хотів врятувати Джастіна, та пояснення не допомогли. Гаррі був такий розлючений, що пішов коридором наосліп, навіть не помічаючи, куди прямує. Він наштовхнувся на Геґріда, який ніс мертвого півня. Геґлід сказав, що півня хтось вбив, тому він прийшов по дозвіл від директора, аби захистити курник чарами.

Гаррі піднявся сходами і звернув у інший коридор, який був дуже темним. Десь посередині коридору Гаррі раптом зачепився за щось на підлозі. Там лежав Джастін Фінч Флечлі, нерухомий і холодний, на обличчі в нього застиг вираз жаху. Біля нього простерся Майже Безголовий Нік, але вже не білий і прозорий, а чорний і задимлений; він завис нерухомо на відстані п'ятнадцяти сантиметрів від підлоги. Гаррі помітив низку павуків, які щодуху відповзали від цих двох тіл.

Гаррі міг би втекти, але він не міг просто лишити їх тут, треба було когось розшукати. Раптом з'явився Півз Полтерґейст. Побачивши Джастіна і Ніка, Півз закричав: "Напад! Напад! Ще один напад! Усі в небезпеці – і привиди, і смертні! Рятуйтеся хто може! Напад!" Збіглися учні і вчителі.

Кілька довгих хвилин панувало безладдя, згодом професорка Макґонегел наказала всім вертатися в класи. Ерні, учень з Гафелпафу, закричав, що Гаррі впійманий на гарячому. Професор Флитвік і професор Сіністра, учитель астрономії, віднесли Джастіна до шкільної лікарні. Професорка Макґонегел вичаклювала просто з повітря велике віяло, дала його Ерні і звеліла, розмахуючи ним, переправити Майже Безголового Ніка вгору сходами. Ерні так і зробив, підганяючи Ніка віялом.

Після цього у коридорі залишився тільки Гаррі з професоркою Макґонегел. Вона повела його таємним ходом до помешкання Дамблдора.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ ДВАНADЦЯТИЙ

Багатозільна настійка

У кабінеті Дамблдора увагу Гаррі привернув Сортувальний капелюх. Поки був у кабінеті сам, хлопець вдягнув його для певності, що той справді віддав його у правильний гуртожиток. Капелюх здогадався, яке питання хвилює Гаррі, і сказав, що досі вважає, що він багато чого досяг би в Слизерині. У Гаррі всередині наче все обірвалося, і він стягнув капелюха. Цікавим у кабінеті виявився також старезний птах, який нагадував напівобскубаного індики. Гаррі здалося, що птах має дуже хворобливий вигляд. Його очі потьмяніли, а з хвоста випало кілька пір'їн. Раптом птах зненацька спалахнув вогнем, а потім від нього лишилася лише жменька попелу.

Коли прийшов Дамблдор, Гаррі сказав йому, що нічого не зміг зробити, коли птах горів. Дамблдор пояснив, що це фенікс – птах, який спалахує, коли йому пора вмирати, а потім відроджується з попелу. Справді, Гаррі побачив крихітне й зморщене новонароджене пташеня, яке вистромило з попелу голівку.

Раптом у кабінет увірвався Геґрід з мертвим півнем у руках. Лісник переконував професора, що Гаррі не причетний до того, що сталося з Джастіном і приви́дом. На щастя Дамблдор теж вважав, що це не Гаррі, але хотів поговорити з ним. Коли Геґрід вийшов, директор спитав Гаррі, чи не бажав би він розповісти йому що-небудь. Гаррі не знав, що й казати. Подумав про Мелфоя, що верещав: "Бруднокровці, тепер ваша черга!", про багатозільну настійку, про безтілесний голос, який він чув уже двічі, про дурниці, які поширюють про нього, і про свій жах, що він може бути якось пов'язаний із Салазаром Слизерином. Подумавши, Гаррі відповів: "Ні".

У школі після подвійного нападу на Джастіна і Майже Безголового Ніка панувала паніка. Учні спішили поїхати на Різдво додому, але Драко Мелфой зі своїми друзями залишався. Нарешті закінчився семестр, і в замку запанувала тиша. Гаррі, Герміона, брати Візлі та їхня сестра Джіні були повними господарями ґрифіндорської вежі. У різдвяний ранок Герміона прийшла до Рона і Гаррі з подарунками і сказала, що настійка вже готова. Гедвіґа принесла Гаррі подарунок від родини Дурслів: зубочистку й записку, в якій просили з'ясувати, чи не можна йому лишитися в Гогвортсі ще й на літо.

Ввечері відбулася святкова вечеря, велика зала виглядала розкішно. Після вечері потрібно було дістати частинки тих людей, на яких друзі мали перетворитися. Кребу з Гойлом друзі підсунули тістечка зі снодійним. Коли ті поснули, Гаррі і Рон взяли в них по кілька волосин для настійки. Для себе Герміона мала волосинку Мілісент Булстроуд, дівчини, з якою змагалася під час дуелі. Волосинка лишилася на Герміониній мантиї, коли Мілісент намагалася задушити її.

У туалеті Плаксивої Мірти друзі зачинилися в кабінках і кожен випив свою порцію настійки. Гаррі перетворився на Гойла, Рон – на Креба, а от Герміона вирішила залишитися в кабінці. Хлопці подумали, що вона стала не надто красивою, тому не хоче виходити.

Гаррі з Роном у нових образах зустрілися Драко. Той повів їх до слизеринської вітальні і показав вирізку зі "Щоденного віщуна", яку йому прислав його батько. Там йшлося про те, що Артура Візлі, начальника відділу нелегального використання маґлівських речей, сьогодні оштрафовано на п'ятдесят ґалеонів за те, що він зачарував маґлівську машину, а Луціус Мелфой, член Ради опікунів Гогвортської школи чарів і чаклунства, висунув сьогодні вимогу про відставку містера Візлі. Гаррі і Ронові зовсім не було смішно, але тепер вони були Кребом і Гойлом, тому мусили вдавати, що їм весело. Драко зневажливо говорив про Дамблдора, вважав, що його скоро виженуть, бо він любить маґлів. Потім Драко почав насміхатися з Гаррі, називаючи його другом бруднокровців. Гаррі і Рон були розчаровані, коли Драко сказав, що не знає, хто ж є спадкоємцем Слизерина. Він знав лише те, що останнього разу, як була відчинена Таємна кімната, помер якийсь бруднокровець. А тепер Драко сподівався, що знову загине хтось, він дуже хотів, щоб це була Герміона. Також Драко сказав, що того, хто відчинив Таємну кімнату, вигнали в Азкабан – в'язницю для чаклунів. Батько Драко хотів почистити школу від бруднокровців, але синові наказав у це не втручати. Драко

зізнався "друзям", що минулого тижня Міністерство магії робило обшук у маєтку Мелфоїв, але нічого не знайшло, хоч у них і є схованка з речами з темних місцев під підлогою у вітальні...

Рон і Гаррі відчували, що час дії настійки минає, вони знову ставали самими собою, тому мусили тікати від Драко і пояснили це тим, що їх болять шлунки після вечері. Хлопці помчали до туалету Плаксивої Мірти. Хоч вони мало про що дізналися, але Рон вирішив написати батькові про схованку Мелфоїв. Герміона досі не вийшла з кабінки. І згодом виявилось чому: її обличчя стало котячим, бо вона знайшла не волосинку Мілісенти, а шерсть її кота. Гаррі і Рон відвели Герміону до шкільної лікарні.

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

Найпотемніший щоденник

Герміона пролежала в лікарні кілька тижнів і "одужала". За цей час учні вернулися з різдвяних канікул, почався новий семестр.

Якось Рон та Гаррі почули, як Філч нарікає на свою роботу, бо пів коридора було затоплено водою, що дзюркотіла з-під дверей туалету Плаксивої Мірти. Коли сторожа не було, хлопці зайшли в туалет і побачили, що Мірта сильно ридає. Вона пояснила, що в неї хтось кидав книжкою, коли вона сиділа в каналізаційній трубі. Хлопці побачили під унітазом щоденник з чорною обкладинкою. Рон вважав, що не варто торкатися його, але Гаррі зрозумів, що щоденнику вже півстоліття. Він розгорнув його і побачив ім'я – Т. Я. РЕДЛ. Рон знав це ім'я: п'ятдесят років тому Т.Я.Редл був нагороджений за особливі заслуги перед школою. Рон це знав, бо Філч примусив його разів з п'ятдесят полірувати ту нагороду. Сторінки щоденника були абсолютно чисті.

Коли Герміона повернулася до грифіндорської вежі, Гаррі показав їй щоденник Редла. Таємна кімната була відкрита п'ятдесят років тому (за словами Драко), а цьому щоденнику було якраз п'ятдесят років. Можливо, Редла нагородили за те, що він зловив спадкоємця Слизерина. На нагороді Редла не було жодних пояснень, за що його дали. Друзі лише довідалися, що Редл був колись старостою.

Чотирнадцятого лютого Локарт влаштував свято, і карлики-купідони розносили валентинки. Один із карликів мав валентинку і для Гаррі. Хлопець хотів утекти, але карлик зловив його портфель. Той розірвався навпіл, усе випало, чорнильниця розбилася і заляпала речі. Це все побачив Драко і почав насміхатися. Тим часом карлик виконав музичну валентинку для Гаррі. Дехто з учнів аж плакав зі сміху. Мелфой підібрав з підлоги щоденник Редла і почав розглядати, гадаючи, що то щоденник Гаррі. З допомогою палички Гаррі відібрав щоденник.

Після цього випадку Гаррі помітив, що його підручники були заляпані чорнилом, а от щоденник Редла виявився абсолютно чистим. Ввечері Гаррі дістав перо і ляпнув чорнилом на першу сторінку щоденника. Чорнило зникло. Тоді Гаррі написав у щоденнику: "Мене звати Гаррі Поттер". Слова засвітилися і безслідно зникли. І тут на сторінці з'явилися слова: "Привіт, Гаррі Поттере! Мене звати Том Редл. Як ти знайшов мій щоденник?" Гаррі почав спілкуватися з Редлом і дізнався, що в цьому щоденнику містяться спогади про те, що сталося в Гогвортській школі чарів і чаклунства. Редл

написав, що коли вчився в п'ятому класі, Таємну кімнату відчинили – потвора напала на кількох учнів і вбила одну дівчину. Редл піймав того, хто відчинив кімнату, і його вигнали. Але директор школи, професор Діпіт, дуже соромився, що таке могло статися в Гогвортсі, і заборонив Редлу казати правду. Вони вигадали історію, ніби дівчина загинула від нещасного випадку, а Редла нагородили призом і попередили, щоб тримав язик за зубами. Але потвора залишалася живою, а той, хто міг її випустити, і далі був на свободі. Редл запропонував Гаррі, що впустить його у свої спогади, щоб побачити, хто саме відкрив Таємну кімнату. Гаррі погодився.

Сторінки щоденника почали гортатися, на сторінці "13 червня" Гаррі затягнуло всередину. Він опинився у кабінеті тодішнього директора, але був для усіх невидимим. До директора Діпіта зайшов хлопець років шістнадцяти, зі значком старости. То був Редл. Директор сказав, що не може залишити його на літо у школі, але Редл не хотів повертатися у маглівський притулок для сиріт. Редл розповів, що його тато – магл, а мати – чаклунка. Мати померла, коли він народився, і встигла дати йому подвійне ім'я: Том – на честь батька, Ярволод – на честь дідуся. Директор не хотів залишати Редла у школі, бо це було небезпечно після смерті однієї дівчини і якихось нападів. Коли Редл вийшов, Гаррі пішов за ним. Редл переслідував здоровенного хлопця, який випустив якогось монстра з клітки, бо просто пожалів його. Коли Редл сказав здоровилу, що монстр вбив дівчину, той хлопець заперечив. З допомогою палички Редл освітив коридор, і Гаррі побачив за спиною великого хлопця волохате тіло з безліччю чорних лап, блиском численних очей і парою гострих, мов бритва, клешень. Чудовисько втекло, а Гаррі опинився у своїй грифіндорській спальні. З побаченого Гаррі зрозумів, що тим хлопцем-здоровилом був не хто інший, як Геґрід. Про це Гаррі розповів Рону.

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

Корнеліус Фадж

Гаррі, Рон і Герміона давно знали, що Геґрід має нездорову пристрасть до великих і потворних створінь. Ще коли вони вчилися в першому класі, він спробував виростити у своїй дерев'яній хатинці дракона, а також мав здоровенного триголового пса Флафі. Отож Гаррі не сумнівався: якщо Геґрід ще хлопцем довідався, що десь у замку чаїться якась потвора, то він готовий був на все, аби лиш поглянути на неї. А тоді йому, мабуть, стало шкода, що потвору зачинили так надовго, і він вирішив випустити її. Але Гаррі так само не сумнівався, що Геґрід ніколи не міг би когось убити. Друзі знали, що Геґріда виключили зі школи, і після цього напади припинилися. Зрештою Гаррі, Рон і Герміона вирішили нічого не казати Геґрідові, поки не станеться нового нападу.

Відколи були спаралізовані Джастін і Майже Безголовий Нік, минуло з чотири місяці, тож тепер мало не всі вважали, що злочинець дав їм спокій. Скоро вчителі збиратися оживити бідолах у шкільній лікарні.

У наступному матчі з квідичу Грифіндор зустрічався з Гафелпафом. Шанси Грифіндору здобути кубок з квідичу ще ніколи не були кращими. Одного вечора Гаррі виявив, що всі його речі були розкидані по кімнаті. Хтось щось шукав. Скоро Гаррі виявив, що пропав щоденник Редла. Украсти міг тільки грифіндорець, бо більше ніхто

не знав пароля їхньої вежі. Після цього Гаррі знову почув голос: "Цього разу я вб'ю!.. Розірву!.. Пошматую!.." Коли він спитав Рона і Герміону, чи чули вони цей голос, Герміона здогадалася, що треба терміново йти в бібліотеку, і побігла туди.

Згодом Гаррі пішов на матч. Команди вже вийшли на поле, та з'явилася професорка Макґонегел і оголосила, що матч відмінюється, а учні мають повернутися до своїх гуртожитків. Вона повела з собою Рона і Гаррі до лікарні, де лежали нерухомі одна дівчина з Рейвенклоу і Герміона. Їх знайшли біля бібліотеки. Професорка Макґонегел показала дзеркальце, яке знайшли поряд з дівчатами. Через новий напад у школі ввели жорсткі правила: всі учні повинні повертатися до своїх гуртожитків не пізніше шостої години вечора, після цього ніхто не має права залишати свої спальні. На уроки учні ходили у супроводі учителів. Усі тренування і матчі з квідичу відмінялися.

Гаррі вирішив поговорити з Геґрідом, але за такого контролю потрібно було скористатися батьковим плащем-невидимкою. Вночі Гаррі і Рон прийшли до Геґріда. Лісник, здавалося, був чимось занепокоєний, нервово поглядав на вікна. Згодом у двері постукав сам Дамблдор, за ним з'явився досить чудернацький чоловік. Гаррі і Рон були невидимі під плащем і спостерігали за тим, що відбувалося. Незнайомець був низенький та огрядний, з розкошланим волоссям і стурбованим обличчям. Рон шепнув Гаррі, що це начальник його батька – Корнеліус Фадж, міністр магії. Фадж прийшов забрати Геґріда, бо відбулося чотири напади на учнів маґлівського роду, а лісник мав погану репутацію. Дамблдор наполягав, що лісник ні в чому не винен. Раптом знову хтось загнукав у двері. До Геґрідової хатини увірвався містер Луціус Мелфой. Він почав говорити, що члени Ради опікунів гадають, що Дамблдору час відпочити. Луціус мав наказ про тимчасову відставку Дамблдора. Фадж сказав, що не треба спішити звільняти Дамблдора, а Геґрід натякнув, що Мелфой погрожував або шантажував членів Ради опікунів, щоб вони підписали документ про відставку директора.

Дамблдор промовив, що насправді покине цю школу тільки тоді, коли тут не лишиться жодної відданої йому людини, а в Гогвортсі завжди нададуть допомогу тому, хто її попросить. Усі зібралися в дорогу, а Геґрід чомусь сказав: "Якби хтось захтів щось знайти, нехай си піде слідом за павуками. Вони заведуть його куди слід", а потім додав, що хтось мав би годувати Ікланя, поки його тут не буде. Коли двері зачинилися, Рон скинув плаща невидимку і сказав, що вони вскочили у халепу.

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

Ароґог

Починалося літо. У замку все пішло шкереберть. Гаррі й Рон хотіли відвідати Герміону, але до шкільної лікарні тепер не пускали відвідувачів. Коли не стало Дамблдора, скрізь поширився небувалий страх. Гаррі згадував слова Геґріда про павуків, але в замку, здається, не лишилося жодного павука – тож за ким іти слідом? Гаррі шукав їх скрізь. Якось на уроці зілля й настійок йому випало сидіти позаду Мелфоя, і він підслухав його розмову з Кребом і Гойлом. Мелфой говорив, що це його батько постарався вигнати Дамблдора, а новим директором може стати Снейп.

На уроці гербалогії Гаррі помітив, як багато павуків бігли у напрямку Забороненого

лісу. Разом з Роном вони вирішили знову використати плащ-невидимку і взяти з собою Ікланя, бо той звик ходити з Геґрідом до лісу. Рон ще ніколи не був у Забороненому лісі. Гаррі уже раз туди ходив, і сподівався, що йому більше ніколи не доведеться бувати там знову.

Локарт заспокоював учнів, бо вважав, що нікому нічого не загрожує, адже Геґріда зловили. Гаррі це дратувало, тому того ж вечора вони з Роном взяли плаща-невидимку і біля півночі рушили у поле. Через деякий час вони підійшли до Геґрідової хатинки, що мала сумний і понурий вигляд. Іклань, побачивши їх, ошалів з радості.

Гаррі лишив плаща невидимку на Геґрідовому столі, у чорному мороці лісу він був не потрібний. Іклань побіг з ними. Своєю чарівною паличкою Гаррі освітив шлях. Друзі з собакою простували за довгою вервечкою павуків, що бігли уздовж стежини. Згодом павуки звернули зі стежини, хлопці спустилися якимось схилом. Раптом Іклань голосно й лунко гавкнув. Щось велике ламало гілки, мовби продираючись крізь дерева. Зненацька спалахнуло яскраве світло. Іклань кинувся тікати, але застряг поміж колючок і заскімлив ще голосніше. Хлопці пішли у напрямку світла і побачили машину містера Візлі. Вона світила передніми фарами. Коли ошелешений Рон наблизився до неї, вона поволі рушила йому назустріч. Крила машини були подряпані й брудні. Вона, очевидно, перебувала весь цей час у лісі і звикла ним пересуватися.

Гаррі почав шукати павуків, які розбіглися від світла, але раптом щось довге й волохате обхопило його за пояс і підняло над землею. Інша істота спіймала Рона. Вона пересувалася на шістьох довжелезних, волохатих ногах. Гаррі чув, як Іклань, голосно скімлячи, намагався визволитися від третьої потвори. Згодом вони опинилися на краю великої улоговини. Тут було повно павуків, але величезних, завбільшки з коня, восьмиокі, восьминогі, чорні, волохаті. Того, що тримав Гаррі, обступили павуки. Він покликав найголовнішого павука, якого звали Араґог'.

Араґог' був сліпий. Він спитав, чи це прийшов Геґрід. Гаррі крикнув, що вони друзі Геґріда, що у школі думають, що Геґрід нацькував когось на учнів. Араґог' люто заклацав клешнями, а потім розповів, що багато років тому Геґріда вигнали зі школи через нього. Тоді всі думали, що Араґог' – той монстр, який сидів у Таємній кімнаті. Думали, що Геґрід відчинив її, щоб випустити його на волю. Гаррі був здивований, що Араґог' тут ні при чому. Павук розповів, що він родом з далекого краю. Один подорожній віддав його Геґрідові, коли він ще був у яйці. Геґрід тоді був малим хлопцем, але доглядав його, ховав у замковій коморі і годував недоїдками зі свого столу. Коли павука знайшли і звинуватили у смерті дівчинки, Геґрід його захистив. Відтоді павук живе у лісі, а Геґрід часом його навідує. Павук додав, що тіло вбитої дівчинки знайшли в туалеті, а він в тому замку не бачив нічого, окрім своєї комори. А потім Гаррі дізнався, що дівчинку вбило те, що живе в замку. Це стародавнє створіння, якого павуки бояться, його імені не вимовляють, навіть Геґрідові павук не сказав назви цього жахливого звіра, хоч лісник і просив.

Гаррі дізнався багато, хотів уже йти, але Араґог' сказав, що не відпустить їх, бо тут усі хочуть скуштувати свіжої людятини. На порятунок хлопцям прийшла машина

містера Візлі. Фари виблискували, сигнал пронизливо гудів, павуки розліталися навсібіч. Хлопці заскочили у машину, прихопивши Ікланя.

Опинившись на узліссі, хлопці вийшли з машини, а Іклань побіг до Геґрідової хатини. А потім машина повернулася у ліс. Гаррі зайшов до хатини, щоб забрати плаща-невидимку, під яким вони й повернулися до замку. Рон був переляканий і втомлений, він відразу заснув. Гаррі не міг заснути і ретельно обмірковуючи все, що казав Араґог. Та істота, що ховалася десь у замку, думав він, була для монстрів таким собі Волдемортом – павуки навіть боялися вимовляти її ім'я. Раптом його осяяла думка, яка могла стати їхньою останньою надією. Гаррі зрозумів, що та дівчинка, яка померла (Араґог казав, що її знайшли в туалеті) – це Плаксива Мірта.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Таємна кімната

Наступного дня на початку уроку трансфігурації професорка Макґонегел оголосила, що іспити розпочнуться першого червня, тобто рівно за тиждень. Учні були вражені. Гаррі не допускав навіть думки про цьогорічні іспити – у замку ж таке діється.

За три дні до першого іспиту професорка Макґонегел сказала усім, що нарешті можна зрізати мандрагору та оживити паралізованих бідолах. Усі раділи, а до Гаррі й Рона підійшла Джіні, яка мала напружений і схвильований вигляд. Вона хотіла розповісти щось дуже важливе, але раптом підійшов Персі і Джіні вибігла.

Гаррі і Рон вирішили піти до туалету Плаксивої Мірти, але дорогою туди зустріли професорку Макґонегел. Хлопці збрехали, що йшли провідати Герміону. Професорка Макґонегел розчулилась і дозволила відвідати міс Ґрейнджер. Не вірячи, що їм пощастило уникнути покарання, Гаррі й Рон мусили йти до Шкільної лікарні. Там Гаррі зацікавила Герміонина права рука, бо у кулаці був затиснутий клаптик паперу. Хлопці витягнули аркуш, на якому було написано про те, що потвора з Таємної кімнати називається Василіск. Це змій, який може досягати гігантських розмірів і прожити не одну сотню років, він вилуплюється з курячого яйця, висидженого жабою. Василіск має вбивчий погляд, і всі, на кого він погляне, відразу помирають. Також у його зубах міститься вбивча отрута. Павуки тікають від Василіска, бо то їхній смертельний ворог, а Василіск боїться тільки співу півня, що згубний для нього. Знизу на аркушику було дописано слово "Труби".

Тепер Гаррі зрозумів, що скрізь чув той голос, якого ніхто інший не чув, бо розумів парселмову. Василіск убивав людей поглядом, але ніхто з паралізованих не помер, бо ніхто не дивився йому просто в очі. Колін побачив його через вічко фотоапарата. Джастін, мабуть, побачив Василіска крізь Майже Безголового Ніка! А біля Герміони й тієї дівчини знайшли дзеркальце. Герміона якраз довідалася, що та потвора – Василіск. Вона попередила першого, кого зустріла, що треба, завертаючи за ріг, дивитися спершу в дзеркальце. А Місіс Норіс не загинула, бо побачила Василіска у воді, що

текла з туалету Плаксивої Мірти. Василіск убивав півнів, бо їхній спів був згубний для нього, а пересувався він трубами. Ну а вхід до Таємної кімнати – у туалеті Плаксивої Мірти. Гаррі здогадався, що він не єдиний парселмовець у школі. Спадкоємець Слизерина теж знав парселмову і контролював Василіска.

Друзі вирішили іти до вчительської, щоб усе розповісти, але там нікого не було. Пізніше в коридорах пролунав голос професорки Макґонегел: "Всім учням негайно повернутися до спалень! Усім учителям зібратися в учительській. Прошу, негайно!". Гаррі і Рон сховалися у шафі, щоб підслухати, що знову сталося.

Професорка Макґонегел сказала вчителям, що потвора викрала Джіні, а спадкоємець Слизерина зробив ще один напис, унизу під попереднім: "Її скелет лишиться в Таємній кімнаті назавжди". Завтра вчителі збиралися відправити усіх учнів додому. Локарт зайшов в учительську пізніше, тому все пропустив. Снейп усе йому розповів, а потім сказав, що саме тепер настав час Локарта. Той промимрив, що буде готуватися у своєму кабінеті, і вийшов з кімнати. Після цього професорка Макґонегел наказала вихователям гуртожитків піти й повідомити учням про те, що сталося.

Коли друзі опинилися у ґрифіндорській вежі, Рон сказав Гаррі, що Джіні могли забрати тому, що вона щось дізналася про Таємну кімнату. Рон не міг просто сидіти, поки його сестра була невідомо де. Він запропонував Гаррі йти до Локарта і все йому розповісти.

У кабінеті професора хлопці побачили, що він складає валізи. Локарт зізнався їм, що тікає, а в своїх книжках описав пригоди інших чаклунів, тобто присвоїв собі заслуги інших. Щоб хлопці нікому про це не розповіли, Локарт вирішив наслати на них закляття забуття. Та Гаррі випередив його, відкинувши назад, а Рон викинув у вікно професорову паличку. Друзі розповіли Локарту, що знають дещо про Таємну кімнату, і професор повинен йти з ними. Локарт змушений був йти до туалету Плаксивої Мірти.

Мірта сиділа в останній кабінці на бачку. Гаррі запитав її, як вона померла. Вона розповіла, що померла тут. Вона сховалася у кабінці, а потім почула, що зайшли якісь люди, які розмовляли якоюсь незрозумілою мовою. Серед тих людей був хлопець, Мірта вийшла з кабінки, щоб вигнати його, але... померла. Вона запам'ятала двоє величезних жовтих очей. Гаррі запитав, де саме вона побачила ті очі, і Мірта показала на раковину навпроти своєї кабінки.

Гаррі й Рон підійшли туди. На одному з мідних кранів була зображена маленька змія. Мірта сказала, що цей кран ніколи не працював. Рон запропонував, щоб Гаррі сказав щось парселмовою. Гаррі сказав "Відчинися!", і кран почав відкручуватися. Раковина просто зникла, і на її місці відкрилася велика труба. Рон вирішив, що Локарт піде першим. Другим пішов Гаррі. Він полинув додолу якимось слизьким і темним жолобом. Слідом за ним полетів Рон.

Вони опинилися у тунелі, Гаррі засвітив свою чарівну паличку і попередив відразу заплющувати очі, коли почують якийсь шум. Поперек тунелю лежала велетенська зміїна шкіра ядуcho-зеленого кольору. Зміюка, яка її скинула, була, мабуть, не менше шести метрів завдовжки.

Локарт не бажав тут перебувати, тому напав на Рона і відібрав його чарівну паличку. Професор сказав, що візьме на нагору шматочок цієї шкіри, скаже усім, що трохи запізнився, аби врятувати дівчинку, і ще скаже, що Гаррі і Рон з'їхали з глузду, коли побачили її понівечене тіло. Поламана Рона паличка не виконала наказу Локарта з закляттям забуття. Вона лише розтрощила брили, і каміння розділило Гаррі від Рона з Локартом. Рон крикнув, що з ним все добре, але паличка добряче пальнула Локарта. Гаррі наказав чекати його тут, а сам попрямував далі. Рон взявся розчищати прохід.

Тунель кілька разів звернув убік. Гаррі побачив попереду масивну стіну, на якій були вирізьблені дві переплетені змії. У їхніх очницях виблискували великі смарагди. Він прошепотів парселмовою: "Відчиніться!" Змії розплелися – і стіна зі скрипом розсунулася.

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

Спадкоємець Слизера

Гаррі стояв на краю довжелезної, тьмяно освітленої кімнати. Він витяг чарівну паличку й рушив уперед поміж зміїстими колонами. Коли ж Гаррі дійшов до останньої пари колон, перед ним біля задньої стіни виросла статуя заввишки до самої стелі. Гаррі задер голову і побачив величезне обличчя: воно було старе, мавпоподібне, з довгою ріденькою бородою, що сягала майже самого краю кам'яної мантиї, з під якої у гладеньку підлогу впиралися дві велетенські сірі стопи. А між цими стопами лежала долілиць Джіні. Гаррі вхопив Джіні за плечі і просив прокинутися. Позаду з'явився Том Редл, який сказав, що вона не прокинеться.

Том сказав, що він спогад, що зберігався у щоденнику протягом п'ятдесяти років. Щоденник, який Гаррі знайшов у туалеті Плаксивої Мірти, уже лежав тут на землі. Гаррі попросив Тома допомогти йому, бо тут десь є Василіск, але Редл не рухався, а в його руках уже була чарівна паличка Гаррі. Редл розповів, що Джіні вибовкала усі свої таємниці щоденнику. Вона кілька місяців писала в ньому, розповідала йому про всі свої турботи і прикрасі. Наприклад, про те, що вона не має жодної надії на те, що сподобається колись знаменитому Гаррі Поттерові. Душа Джіні була потрібна Редлові, бо він живився її найглибшими страхами і найзаповітнішими таємницями. Редл ставав могутнім, і тепер уже в Джіні переливав потроху свою власну душу. Джіні Візлі відчинила Таємну кімнату. Це вона передувала шкільних півнів і писала на стінах загрозливі слова. Це вона нацькувала Слизеринського Змія на чотирьох бруднокровців і на кицьку. Звичайно, спочатку вона не знала, що робить, бо втрачала пам'ять. Минуло дуже багато часу, поки Джіні перестала довіряти щоденникові. Поступово вона щось запідозрила й вирішила його викинути. Гаррі знайшов його, а Редл саме прагнув зустрітися з Поттером.

Гаррі був вражений від почутого, він кипів гнівом. Гаррі спитав Редла, чому той прагнув зустрічі. Том відповів, що захотів більше довідатися про Гаррі, поговорити, зустрітися з ним, а щоб завоювати довіру, показав, як колись упіймав Геґріда. З одного боку, Том Редл – бідний, але дуже розумний; сирота, але вкрай відважний; шкільний

староста, зразковий учень. А з другого – великий, незграбний Геґрід, який щотижня вплипає у якусь халепу, вирощує під ліжком цуциків вовкулаки, крадькома ходить до Забороненого лісу, щоб поборотися з тролями... Редл витратив цілих п'ять років, щоб дізнатися все про Таємну кімнату й виявити потаємний вхід... Том розумів: доки він в школі, відчиняти Кімнату надто небезпечно. Але Том не збирався пустити котів під хвіст довгі роки пошуків. Він вирішив лишити щоденник, який збереже на своїх сторінках його шістнадцятирічного. Щоб тоді одного дня, якщо пощастить, отримати змогу повести когось за собою й завершити велику справу Салазара Слизерина.

Гаррі вигукнув, що Редлу не вдалося нікого вбити, бо скоро буде готова настійка з мандрагори, і всі його жертви знову оживуть. Редл відповів, що йому вже не цікаво вбивати бруднокровців, бо він багато місяців полює лише на Гаррі. Том зізнався, що був злий, коли замість Гаррі у щоденнику знову почала писати Джіні. Вона побачила Гаррі зі щоденником і, звичайно, злякалася. Тому Джіні викрала щоденник. Вона розповіла щоденнику, що Гаррі володіє парселмовою. Отож Том змусив Джіні написати на стіні слова про її смерть, а самій чекати тут унизу. Вона впиралася, плакала, але її життя уже дотліває: вона забагато вклала в цей щоденник, тобто в Тома. І завдяки цьому Редл нарешті зможе покинути ці сторінки.

Далі Гаррі дізнався дещо ще жахливіше, бо Том сказав: "Волдеморт – це моє минуле, теперішнє й майбутнє!" Він витяг з кишені чарівну паличку Гаррі і почав креслити нею в повітрі, написавши три мерехтливі слова: ТОМ ЯРВОЛОД РЕДЛ. Тоді змахнув паличкою – і літери, з яких складалося його ім'я, помінялися місцями: Я ЛОРД ВОЛДЕМОРТ. Він так називав себе ще в Гогвортсі, бо не збирався вічно носити ім'я на честь свого батька-маґла. Адже в його жилах по материнській лінії текла кров самого Салазара Слизерина. Том створив собі нове ім'я, бо знав, що прийде час, і він стане найвидатнішим чаклуном усього світу. Гаррі заперечив і сказав, що найвидатніший чаклун світу – Албус Дамблдор. Після цих слів Гаррі звідкись почала линути музика. Вона була моторошна, примарна, неземна. З'явився малиновий птах завбільшки як лебідь. Він мав розкішний золотий хвіст завдовжки як у павича і блискучі золоті пазурі, які стискали якусь пошарпану річ. Птах кинув ту річ до ніг Гаррі, а тоді сів йому на плече. Птах-фенікс приніс Гаррі старий шкільний Сортувальний капелюх. Редл реготав з того, що Дамблдор прислав своєму оборонцеві: співочого птаха і старого капелюха.

Гаррі сказав Волдеморту, що бачив його справжнього торік, ледь живого, бо той – бридка потвора. Редл сказав, що вони з Гаррі дивовижно схожі: обидва покручі, сироти, обох виховували маґли, мабуть, єдині парселмовці у Гогвортсі з часів великого Слизерина. Навіть і зовні трохи схожі... Раптом Редл роззявив рота й засичав до кам'яного обличчя Слизерина, але Гаррі зрозумів, що той казав: "Заговори до мене, Слизерине, найвидатніший з гогвортської четвірки!" Велетенське кам'яне обличчя Слизерина заворушилося. У кам'яній пащі утворилася діра, з якої виповз велетенський змій, якому Редл прошепотів вбити Гаррі.

Змій кинувся до Гаррі. Хлопець кинувся тікати, але впав. Ось-ось його тіло мали проштрикнути гострі зуби. На боротьбу з Василіском кинувся фенікс. Птах

проштрикнув очі змія. Кров цебеніла на долівку, а змії у агонії бризжав слиною. Та осліплений змії далі намагався вбити Гаррі. Хлопець схопив Сортувального капелюха і настромив собі на голову. "На поміч! Допоможіть!" – думав Гаррі. Раптом капелюх зібгався, ніби його стисла невидима рука. Щось дуже важке і тверде впало Гаррі просто на голову. То був розкішний срібний меч, на руків'ї якого виблискували великі рубіни. Гаррі схопив обома руками меча і підняв його над головою. Він з усієї сили увігнав меча по саме руків'я у змієве піднебіння, бо той уже збирався вкусити хлопця.

Змії був вбитий, але один з найдовших отруйних зубів упився в руку Гаррі, а тоді раптом зламався, коли Василіск бебехнувся на підлогу. Гаррі витяг зуб, але отрута вже розтікалася по всьому його тілу. Фенікс Фоукс притулив свою прекрасну голову до його рани. Птах плакав, а Гаррі відчував, що зцілюється. Кружальце перлистих сліз сяло довкола рани, якої вже майже не було. Редл скерував на Фоукса чарівну паличку. Пролунав постріл, але Фоукс знову злетів. Птах кинув Гаррі щоденник. Хлопець схопив з підлоги василісковий зуб і застромив його в саму серцевину щоденника.

Пролунав жахливий, пронизливий крик, і зі щоденника струменем ринули цілі потоки чорнила. Редл забився у корчах і щез. Чарівна паличка Гаррі лунко впала на підлогу, і все стихло. Гаррі підняв свою чарівну паличку й Сортувального капелюха, а тоді смикнув за руків'я і витяг з Василіскового піднебіння блискучого меча.

Джіні ожила і почала пояснювати, що хотіла все розповісти йому за сніданком, але не змогла через Персі. Потім вони попрямували крізь лунку темряву назад до тунелю і почули Рона, який встиг уже зробити отвір у завалі. Гільдерой Локарт сидів і щось мугикав собі під ніс. Рон пояснив, що професору відбило пам'ять, бо той наслав сам на себе чари забуття. З допомогою фенікса Гаррі, Рон, Джіні і Локарт полинули нагору. Усі міцно вхопилися за феніксового хвоста і полетіли. Вони приземлилися на мокру підлогу туалету Плаксивої Мірти, а потім Фенікс привів їх до кабінету професорки Макґонегел.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

Щасливий Добі

У кабінеті були батьки Рона, вони кинулися до врятованої Джіні. Були тут також професор Дамблдор і професорка Макґонегел. Фоукс уместився на Дамблдоровому плечі. Гаррі поклав на стіл Сортувального капелюха, меча і рештки Редлового щоденника, а тоді почав розповідати їм усе. Та Гаррі не згадував про Редлів щоденник і про Джіні. Хлопець з надією глянув на Дамблдора, що легенько усміхався.

Гаррі відлягло від серця, а місіс Візлі не могла повірити, що Відомо Хто зачарував Джіні. Дамблдор пояснив Візлі, що лорд Волдеморт колись називався Томом Редлом. Після школи він десь зник, багато мандрував, страшенно захопився темними мистецтвами і спілкувався з найлихішими чаклунами. Він стільки разів піддавав себе жахливим магічним перевтіленням, що коли з'явився знову – вже як Волдеморт – його

неможливо було впізнати.

Дамблдор запевнив, що Джіні не покарають, а потім запропонував влаштувати бучний бенкет. Коли Дамблдор залишився лише з Роном і Гаррі, то повідомив їм, що вони отримають спеціальну нагороду за заслуги перед школою, а також кожен по двісті очок для Грифіндору. Гільдерой Локарт досі нічого не пам'ятав, тож Рон повів його до лікарні.

Залишившись з Гаррі, Дамблдор подякував йому за справжню відданість, бо інакше Фоукс нізащо не прилетів би до нього. Гаррі сказав Дамблдору про те, що його хвилювало: чому він, Гаррі, має багато спільного з Редлом, тобто Волдемортом. Дамблдор пояснив, що Волдеmort – останній живий нащадок Салазара Слизерина. Разом з шрамом Волдеmort передав Гаррі тієї ночі і деякі свої здатності, наприклад здатність розуміти зміїну мову. Волдеmort передав Гаррі частинку себе самого. Гаррі володів багатьма якостями, які Салазар Слизерин цінував у своїх улюблених учнях: зміїною мовою, винахідливістю, рішучістю, певною зневагою до правил, але Сортувальний капелюх віддав Гаррі у Грифіндор, бо хлопець сам про це попросив. Дамблдор сказав: "Цим ти і відрізняєшся від Тома Редла. Те, ким ми є насправді, Гаррі, набагато більше залежить не від наших здібностей, а від нашого вибору". Доказом того, що Гаррі – істинний грифіндорець, був меч. Гаррі побачив ім'я, викарбуване знизу під руків'ям: Годрік Грифіндор. Бо тільки істинний грифіндорець міг витягти цей меч з капелюха.

Коли Гаррі уже виходив від Дамблдора, з'явився розлючений Луціус Мелфой, за яким біг Добі. Луціус не був радий, що Дамблдор повернувся. Дамблдор сказав, що решта одинадцять членів Ради зв'язалися сьогодні з ним. Вони почули про загибель доньки Артура Візлі й захотіли, щоб він негайно повернувся. А ще вони розповіли, що Луціус погрожував проклясти їхні родини, якщо вони не погодяться відправити Дамблдора у тимчасову відставку.

Містер Мелфой зблід, а потім ще й дізнався, що напади вдалося спинити. Дамблдор показав йому щоденник Редла. Гаррі увесь той час дивився на Добі. Ельф витворяв щось дуже дивне. Багатозначно вп'явшись у Гаррі своїми великими очима, він показав на щоденник, тоді – на містера Мелфоя, а тоді почав лупцювати себе кулаком по голові. Гаррі зрозумів, що Луціус Мелфой підкинув цей щоденник Джіні у книгарні "Флоріш і Блотс". Він тоді взяв її старий підручник із трансфігурації і засунув у нього щоденника.

Дамблдор порадив Мелфою не роздавати більше нікому старих шкільних речей Волдеморта. Луціус Мелфой покликав Добі і покинув кабінет. Мелфой копнув Добі, а той заверещав від болю. І тут Гаррі сяйнула одна ідея. Він попросив у Дамблдора щоденник, скинув один черевик, стягнув з ноги шкарпетку, запхав у неї щоденника і побіг за Мелфоєм. Наздогнавши Мелфоя, подав йому брудну шкарпетку. Мелфой зірвав шкарпетку зі щоденника, пожбурих її в Добі, і сказав, що Гаррі, як і його батьки, лізе не в свої справи. Добі тримав у руках шкарпетку і дивився на неї, як на найкоштовніший скарб. "Господар дав Добі шкарпетку", – здивовано вимовив ельф. Домовик не вірив своєму щастю.

Мелфой кинувся до Гаррі, бо через нього втратив слугу. Але Добі крикнув, що Мелфой не зашкодить Гаррі. Щось гучно ляснуло, і містера Мелфоя відкинуло назад. Він покотився сходами додолу і гепнувся вниз. Потім Добі наказав йому негайно забиратися.

Гаррі спитав ельфа, чому той казав, що небезпека не пов'язана з Тим Кого Не Можна Називати. Добі пояснив, що то був ключ до розгадки: Добі натякнув, адже лорда Темряви, до того, як він змінив своє ім'я, можна було вільно називати. Добі з Гаррі обійнялися, а потім ельф зник.

У Гогвортсі відбувся гучний бенкет. Святкування тривало цілу ніч. Геґрід повернувся, Грифіндор другий рік поспіль завоював кубок гуртожитків, а професорка Макґонегел оголосила, що іспити відмінено.

Решта літнього семестру запам'яталася яскравим сонячним сяйвом. Гогвортс повернувся до звичного розпорядку, Луціуса Мелфоя позбавили членства в Раді опікунів школи, Джіні Візлі знову щасливо усміхалася.

Швидко минав час, і ось уже пора їхати додому на "Гогвортському експресі". Гаррі, Рон, Герміона, Фред, Джордж і Джіні зайняли ціле купе. Поїзд уже підходив до вокзалу Кінґс Крос, коли Гаррі довідався від Джіні, що Персі має дівчину. Це та староста з Рейвенклоу Пенелопа Клірвотер. Тому він і був такий засмучений, коли на неї напали.

Гаррі дав свій телефонний номер Ронові і Герміоні, щоб вони дзвонили до нього, коли він буде в Дурслів. Герміона вважала, що дядько і тітка пишатимуться Гаррі, коли дізнаються, що він зробив. Та Гаррі пожартував, що Дурслі луснуть зі злості, коли дізнаються, що він стільки разів міг загинути, але цього не сталося.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу